

2024/2118

31.7.2024

DECYZJA RADY (UE) 2024/2118

z dnia 25 czerwca 2024 r.

w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Narodów Zjednoczonych dotyczącej przejrzystości w umownych postępowaniach arbitrażowych między inwestorem a państwem

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, w związku z art. 218 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Po wejściu w życie Traktatu z Lizbony bezpośrednie inwestycje zagraniczne znajdują się w wykazie kwestii objętych zakresem wspólnej polityki handlowej. Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. e) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) Unia ma wyłączną kompetencję w odniesieniu do wspólnej polityki handlowej.
- (2) W opinii 2/15 z dnia 16 maja 2017 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) doprecyzował podział kompetencji między Unią a państwami członkowskimi w kontekście umowy o wolnym handlu między Unią Europejską a Republiką Singapuru⁽¹⁾, stwierdzając, że wyłączenie sporów spod jurysdykcji sądów państw członkowskich nie może mieć charakteru wyłącznie pomocniczego, a zatem nie może zostać dokonane bez zgody państw członkowskich. TSUE doprecyzował procedurę zawierania umów mieszanych w opinii 1/19 z dnia 6 października 2021 r. w sprawie Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencji stambulskiej).
- (3) W dniu 10 lutego 2014 r. Rada i państwa członkowskie upoważniły Komisję do podjęcia negocjacji dotyczących konwencji w sprawie stosowania zasad dotyczących przejrzystości w rozstrzyganiu sporów między inwestorem a państwem pod auspicjami Komisji Narodów Zjednoczonych do spraw Międzynarodowego Prawa Handlowego (UNCITRAL).
- (4) W dniu 9 lipca 2014 r. negocjacje zostały pomyślnie zakończone. W dniu 10 grudnia 2014 r. Konwencja Narodów Zjednoczonych dotycząca przejrzystości w umownych postępowaniach arbitrażowych między inwestorem a państwem (zwanej dalej „konwencją”) została przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych. W dniu 17 marca 2015 r. konwencja została otwarta do podpisu w Port Louis na Mauritiusie, a następnie w siedzibie głównej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku.
- (5) Pożądane jest, aby stosować zasady UNCITRAL dotyczące przejrzystości w umownych postępowaniach arbitrażowych między inwestorem a państwem (zwane dalej „zasadami”). W odniesieniu do Unii zasady powinny mieć zastosowanie do Traktatu karty energetycznej⁽²⁾.
- (6) Należy zauważyć, że drugi przypis do art. 1 zasad oznacza, że Unia, gdy występuje jako strona pozwana, powinna stosować art. 7 ust. 5 zasad, aby nie dopuścić do ujawnienia informacji, które uważa ona za sprzeczne z podstawowymi interesami bezpieczeństwa państwa członkowskiego.
- (7) Unia nie powinna stosować zasad gdy występuje jako strona pozwana w przypadku sporu wszczętego na podstawie Traktatu karty energetycznej przeciwko państwu członkowskiemu, które nie jest stroną konwencji, o ile nie uzgodniono inaczej z zainteresowanym państwem członkowskim.
- (8) Należy podpisać konwencję w imieniu Unii.
- (9) Zgodnie z Traktatami, Komisja powinna zapewnić podpisanie konwencji, z zastrzeżeniem jej zawarcia,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym upoważnia się do podpisania w imieniu Unii Europejskiej Konwencji dotyczącej przejrzystości w umownych postępowaniach arbitrażowych między inwestorem a państwem (zwanej dalej „konwencją”), z zastrzeżeniem jej zawarcia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 294 z 14.11.2019, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 380 z 31.12.1994, s. 24.

Artykuł 2

Komisja zapewnia podpisanie konwencji.

Artykuł 3

Podpisując konwencję w imieniu Unii, Komisja dokonuje zastrzeżenia zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a) konwencji, zgodnie z którym Unia nie stosuje zasad Komisji Narodów Zjednoczonych do spraw Międzynarodowego Prawa Handlowego (UNCITRAL) dotyczących przejrzystości w umownych postępowaniach arbitrażowych między inwestorem a państwem (zwanym dalej „zasadami”), gdy występuje jako strona pozwana w sporze wszczętym na podstawie Traktatu karty energetycznej przeciwko państwu członkowskiemu, które nie jest stroną konwencji, o ile nie uzgodniono inaczej z zainteresowanym państwem członkowskim.

Artykuł 4

Pięć lat po wejściu w życie konwencji w odniesieniu do Unii, Komisja przedłoży sprawozdanie z funkcjonowania zasad w ramach sporów, w których Unia występowała jako strona pozwana. Na podstawie tego sprawozdania Rada, na wniosek Komisji, dokona ponownej oceny zastrzeżenia, o którym mowa w art. 3, oraz przyjmie decyzję o zmianie lub wycofaniu tego zastrzeżenia. Jeżeli w Radzie nie zostanie osiągnięte porozumienie, zastrzeżenie, o którym mowa w art. 3, pozostanie ważne, ale będzie podlegać okresowemu przeglądowi co pięć lat. Rada przyjmuje decyzję o wycofaniu tego zastrzeżenia, jeżeli wszystkie państwa członkowskie zawrą konwencję lub gdy art. 47 ust. 3 Traktatu karty energetycznej przestanie mieć skutki dla Unii.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2024 r.

W imieniu Rady

Przewodnicząca

H. LAHBIB